

A király háta mögött

Írta: Tóth Erzsébet

2007. november 22. csütörtök, 14:45

A lámpa piros, szeretném megközelíteni legalább, ne tartsam föl a forgalmat, ha majd vált, de nem tudom, mert a kereszteződésben, félig a járdán, félig előttem terpeszkedik egy fehér Volkswagen Golf, marad nekem a záróvonal. Helyzetmeghatározásomban segítségemre van a szabálytalanul parkoló autó hátsó szélvédőjére ragasztott felirat:

"Most éppen a király háta mögött állsz." Nem éppen, mert félig mellette, de legalább helyesírási hiba nincs a mondatban. Értem én az üzenetet, naná, hogy ott állok, hol máshol, a nagy fehér király háta mögött. Akármi – ki – legyen is az. A király most éppen nincs itt, sürgős dolga akad, rendőrt se látok, s ha volna is, nyilván engem igazoltatna, nem a királyt. Az pedig nagy baj volna, mert érvénytelen a zöldkártyám, a forgalmi lejárt, a biztosítást se fizettem be, egyik féklámpám rossz, a motor pedig zúg, mint a traktor. Éppen csak részeg nem vagyok, ez az egy lenne javamra írható rendőri intézkedés esetén. Előttem a király, én legfeljebb ázsiai vadszamár lehetek, az sem egy utolsó jószág, Jézus is vadszamáron vonult be Jeruzsálembe, erre viszont nem nagyon lenne alkalmam még egyszer, ugyanis a vadszamár kihalóban van. Ilyen nagy fehér, fekete és más színű király viszont egyre több, és nem is mernék nekik szólni semmit, főleg pedig nem az ázsiai vadszamárral előállni. Műveltséget fitogtatni szigorúan tilos. Pedig, pedig. Akármilyen ronda ősz van is, és bármilyen csúf előttem ez a király, nekem Márai jut eszembe, 1947-es naplójában döbbenetesen ír a tavaszról, a virágzásról, hogy a természet milyen közönyös az emberi aljassággal, öldökléssel szemben. Ma már ezt sem írhatná le, nem úgy tavasz a tavasz, nem úgy nyílnak a virágok ebben a városban, és sehol a világon, mint régen, hanem fuldokolva. Hazamegyek, ma még túléltem a fehér királyt, és ellenőrzöm Márait.

"Este a Gugger-hegyen át. A rózsadombi kertekben a fák lázasan dobálják magukra rózsaszín, fehér tülljeiket. Köd, langyos pihegés. Boldog sürgölődés mindenfelé, s közöny az emberi örülettel szemben, mintha nem történt volna, és nem is történne semmi." Majd egy bekezdéssel előbb: "A magyar társadalom műveletlen, fogyatékos erkölcsű (...) De lehet-e igazságosan ítélni egy nép fölött, melyet évszázadok óta idegen hatalmak nyúznak, marcangolnak? (...) Mindig idegen hadak az országban, mindig a kompromisszum kényszere az idegen erővel, idegen akarat a közéletben (...) s közbül a nemzet testéről leszakított embermilliók (...) A magyar tragédiát nem lehet csak belső bűnökkel magyarázni. Mélyen tragikus sors ez. Milyen ritka az idő, mikor ez a nemzet történelmében csakugyan egyedül van sorsával, önmagából gyógyulhat! Most megint idegen hatalom parancsol, idegen szuronyok villognak a hazai utakon (...) mit akarunk hát? Tegnap a gyűlöletes német martalócok, ma az oly idegen szlávok, s mind visz, harácsol, büntet és rángat (...) bele kell pusztulni."

Márai negyven év múlva San Diegóban hal meg hivatalosan, de addig sem él, hanem naponta pusztul bele a magyar sorsba. Már negyvenhetes naplójában szívzavarokra panaszkodik, és az okot a sok munkában, a borban és a cigarettában véli megtalálni. Naplójából tudható, még negyven évig élt ezekkel a számára kedves, nélkülözhetetlen bódító szerekkel. Talán a jó gének, a kaliforniai napsütés, az óceán közelsége is segíthetett.

A király háta mögött

Írta: Tóth Erzsébet

2007. november 22. csütörtök, 14:45

Én meg itt állok a király háta mögött.

Forrás: Magyar Hírlap Online